

Знаменитият изобретател далъ всичко за своето изобретение и въ бедностъ умрѣлъ. Въ 1815 г. населението на Ню-Йоркъ тържесгвено съпровождало ковчега на великия Фултонъ.

Верига отъ параходи, окичени съ траурни знамена, бавно се движели по крайбрѣжието на Ню-Йоркъ. Хиляди топовни гърмежи огласяли въздуха . . . Вълнитѣ шумѣли и, сякашъ напѣвали благодарственъ химнъ на този даровитъ труженикъ на науката, който завеща на човѣчеството своя гениаленъ трудъ.

Днесъ кому не е известенъ параходътъ? И кой би се усъмнилъ поне за мигъ въ неговата грамадна полза и би отрекълъ заслугитѣ на неговия изобретателъ! Заради грамаднитѣ му заслуги къмъ човѣчеството, Робертъ Фултонъ еднакво принадлежи на всички народи на земното кълбо“

Така ние стигнахме на малкия островъ, кждето група рибари вадѣха своитѣ пълни мрежи.

По срѣдата на Дунава тежко се плъзгаше другъ параходъ, съ десетина прикачени товарни шлепове. Нашата малка ладия се люшкаше край брѣга.

Веса Паспалеева.

Пролѣтъ иде.

Събра баба Зима своитѣ дрипи и на пѣтъ далеченъ тя замина. Не се стѣрпѣ предвестникътъ на пролѣтѣта. Подаде бѣлоснѣжна главица, усмихна се на слънцето и продума:

— Нѣма я вече баба Зима! Пролѣтъ плодovита иде вече!

Цвѣтна и минзухарътъ, кукурякътъ и дѣховата теменужка. Не се мина много и овощкитѣ облѣкоха своитѣ гиздави премѣни.

Птицитѣ весело пѣха и славѣха пролѣтѣта.

Николова Минка Стефанова, уч. отъ I-а кл., II прог., Чирпанъ

Бедитѣ на сирачето.

Майка му оназъ година още млада се помина, а баща му пѣкъ умрѣ въ Дойранскитѣ бойове. И остана то сираче съ вехти дрехи, безъ калпаче, ходи хлѣбецъ то да проси и дърва, кюмюръ да носи. Отъ очи си сълзи рони, коситѣ му вѣтъръ гони. При кого ли то зимува? Дали честичко гладува? Тежко ми е на сърдцето, като гледамъ азъ детето, какъ се мжчи и трепери залѣкъ хлѣбецъ да намѣри.

Недковъ Любенъ,

уч. II-а кл., II прог., Плѣвенъ.

Баба Марта.

Малъкъ Сѣчко си излѣзе, баба Марта днеска влѣзе. Баба Марта я прихващатъ — ту се мръщи, ту се смѣе, ту дѣждецъ си дребенъ лѣе. Децата весели, засмѣни, съ мартеници наредени, кой съсъ бѣла, кой съ червена, кой съсъ жѣлта и зелена, гледатъ въ синьото небе щъркелъ да се зададе — да извикатъ съ трепкавъ гласъ: — Щъркелъ щаренъ дългокракъ, добре дошелъ при насъ пакъ!

Лилия Папазова,

уч. II-б отдѣление — Пловдивъ.